

Marte Jongbloed

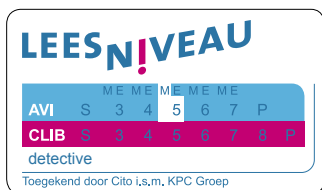
De leuke bedrieger

MAKKELIJK & LEUK

9-12 jaar

Zwijisen, dé leesspecialist sinds 1846. Ruim 80% van de kinderen leert op school lezen met Zwijisen. Lezen is de basis voor leren: van rekenen tot schrijven, van geschiedenis tot aardrijkskunde. Zwijisen, voor een leven lang leesplezier!

1e druk 2022

NUR 286

ISBN 978 90 487 4490 9

© Uitgeverij Zwijisen B.V., Tilburg, 2022

Tekst: Marte Jongbloed

Illustraties: Iris Boter

Foto auteur: Robert Jan Duyverman Fotografie

Vormgeving: Natascha Frensch

Voor België:

Uitgeverij Zwijisen.be, Antwerpen

Behoudens de uitzonderingen in de Auteurswet mag niets uit deze uitgave worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor licenties voor knipselkranten en -diensten of voor het overnemen voor onderwijsdoeleinden kunt u contact opnemen met de Stichting PRO: www.stichting-pro.nl. Voor meer informatie over auteursrecht in het onderwijs gaat u naar www.onderwijsauteursrecht.nl.

De leuke bedrieger

Marte Jongbloed
Met tekeningen van Iris Boter

1 Vervelen

Teun gooit een steentje weg en zucht een paar keer.

‘Ik verveel me te pletter,’ zegt hij.

‘Wil je gaan zwemmen?’ vraagt Senna.

Teun knikt eerst, maar meteen daarna kijkt hij ineens heel zuur.

‘Het zwembad is dicht,’ zegt hij.

‘O, ja!’ roept Senna.

‘Dat zijn ze aan het verbouwen!’

‘Zullen we anders naar de film gaan?’ stelt Teun voor.

‘Mijn zakgeld is bijna op,’ zegt Senna.

‘Kom, we gaan naar oma Ribbel,’ zegt Teun.

Oma Ribbel woont in een tehuis voor oude mensen.

Haar lichaam is al oud, maar haar hoofd is nog jong.

Ze heeft altijd wel een leuk of gek idee.
Teun en Senna gaan vaker bij haar langs,
ook al is ze niet echt hun oma.

Oma Ribbel zit in de eetzaal bij het raam.
Ze staart naar buiten en schudt af en toe zachtjes
haar hoofd.

Teun kijkt verbaasd om zich heen.
Er zitten meer dames en heren in de eetzaal.
Maar ze kijken allemaal strak voor zich uit.
Ze lijken niet echt vrolijk.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Senna.

Nu merkt oma Ribbel pas dat ze er staan.

‘Niks is er aan de hand,’ zegt ze.

‘Dat is nu juist het probleem.

Er gebeurt hier helemaal niks.

Elke dag is hier even saai.

We kennen alle spelletjes al.

We hebben de krant allemaal al uit.

Er is niks leuks meer op tv.

We eten elke week dezelfde maaltijden.

We vervelen ons dood.’

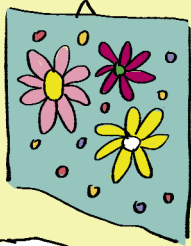
‘Daar hebben wij nou ook last van,’ zegt Teun somber.

Senna wil iets zeggen, maar ze horen ineens gekke
geluiden.

BINGO
LEUKE
PRUZEN!
WIN een
KIP

Rommel
markt

TE KOOP

Wie
heeft
mijn
KIP
gezien?

Zucht

Elke dag
is hier
even saai.

Eerst het harde gebrom van de motor van een auto.
Daarna een schelle, harde toeter.
En dan de vrolijke stem van een man.
Hij praat keihard door een megafoon.
'Dames en heren, jongens en meisjes in Hupburg!
Hebt u ook wat tijd over?
Doe dan mee voor het goede doel!
Help samen de zielige kinderen in Triestiestan.
Kom vanavond naar de bijeenkomst over de zielige
kinderen.
U bent welkom om acht uur in Huize Sluimer op de
Steenweg in Hupburg.'
De auto rijdt weer heel snel weg.
Oma Ribbel springt op en begint heel hard te roepen.
'Huize Sluimer is hier!'
Een meneer aan de andere kant van de zaal springt
ook op.
Teun en Senna kennen hem ook goed.
Hij heet meneer Sprokkel.
'Wat zou die man ons willen vertellen?' vraagt hij.
'Dat wil ik nou toch wel eens weten.
Ik kan eigenlijk niet wachten tot vanavond!'
Teun en Senna kijken elkaar aan.
Zij kunnen ook niet wachten.

2 Het goede doel

Alle stoelen in de zaal zijn bezet.
Iedereen uit het dorp is naar Huize Sluimer gekomen.
Senna en Teun zijn er, met hun beste vriend Kaz.
Hun ouders en de burens zijn er ook allemaal.
'Kijk, daar zit Juf Soets,' zegt Kaz.
Ze zwaaien allemaal naar haar.
Juf Soets is de juf van hun klas en ze is heel lief.
Er is koffie en thee voor de grote mensen.
Voor de kinderen zijn er twee soorten sap.
Om acht uur gebeurt er eerst nog helemaal niks.
Teun en Senna wiebelen ongeduldig op hun stoel.
'Komt die man nog wel?' vraagt mevrouw Dons.
Mevrouw Dons is een goede vriendin van oma Ribbel.

Pas om kwart over acht gaat de deur open.
Een man met een blauw pak aan komt met snelle
passen naar binnen.
Hij heeft een snor en glad zwart haar.
De man loopt naar voren en kijkt iedereen om de
beurt aan.
Hij lacht breed, zodat iedereen zijn witte tanden ziet.
'Hallo, dames, heren, jongens en meisjes,' zegt hij.
'Ik ben meneer Zemel.
Ik ben heel blij dat u er allemaal bent.
Ik heb uw hulp heel hard nodig.
Nou ja, eigenlijk hebben de kinderen uw hulp nodig.
Ik was vorig jaar op een lange en verre reis.
Tijdens mijn lange reis kwam ik ook in Triestiestan.
Daar zijn veel kinderen die geen ouders meer hebben.
Ze wonen daarom bij elkaar in een weeshuis.
Maar het weeshuis heeft bijna geen geld.
De kinderen hebben bijna geen spullen.
Ze hebben geen speelgoed en geen dekens.
Dat vind ik heel erg zielig.'
'Dat vind ik ook heel erg zielig,' fluistert Senna.
De man is even stil, terwijl hij met zijn ogen knippert.
Daarna kijkt hij de zaal rond en wrijft over zijn snor.
'Ik heb de kinderen iets beloofd,' zegt hij plechtig.
'Ik heb ze speelgoed en dekens beloofd.'

Meteen begint iedereen in de zaal te klappen.
Meneer Zemel buigt alsof hij een beroemde artiest is.
Dan steekt hij zijn hand omhoog.
Iedereen stopt meteen met klappen en luistert weer.
‘Willen jullie mij helpen?’ vraagt meneer Zemel.
‘Jaaa!’ roepen mevrouw Dons en oma Ribbel.
De rest van de zaal roept ook dat ze willen helpen.
‘Ik heb nog veel oude kleren!’ roept Senna’s moeder.
‘Ze zijn nog goed, maar te klein voor mijn dochter.’
Meneer Zemel schudt zijn hoofd.
‘Gewone kleren hebben ze genoeg in het weeshuis.
Maar ze hebben geen mooi houten speelgoed.
Ze hebben geen warme dekens van wol.
Ze hebben geen oma’s die een sjaal voor hen breien.’
‘Ik kan echt heel goed breien!’ roept oma Ribbel trots.
‘En ik kan heel snel haken!’ roept mevrouw Dons.
‘En wie wil mij helpen met het maken van houten
treinen?’ roept meneer Sprokkel.
Er steken wel vijf dames en zeven heren hun hand op.
‘Wij kunnen geld inzamelen met de voetbalclub!’
roept Harrie.
Hij is de spits van de voetbalclub van Senna.
‘Mijn klas vindt het vast leuk om te helpen!’ roept juf
Soets.
Meneer Zemel knikt en glimlacht.

3

Vreemd

Ineens is de sfeer in Hupburg heel anders.
Vorige week was het heel saai in Huize Sluimer.
Maar nu heeft iedereen het ineens razend druk.
Oma Ribbel zit dag en nacht te breien.
Ze heeft een heel mooie deken gemaakt in vier
kleuren.
Nu maakt ze een sjaal met een muts en
handschoenen.
Maar Senna, Teun en Kaz kijken vooral naar meneer
Sprokkel.
Hij is bezig met een groot stuk hout.
Hij vijlt en tikt en schuurt en meet en vijlt dan nog
eens.

Langzaam maar zeker wordt het houten blok een echte trein.
Het wordt een lange trein met wel vijf grote wagons.
'Zo'n trein wil ik ook wel,' fluistert Kaz.
'Je bent nooit te oud voor een trein, toch?'
'Dat klopt nou helemaal,' zegt meneer Sprokkel.
'Ik vind treinen ook nog steeds hartstikke leuk, ook al ben ik al heel oud.
Misschien maak ik er wel een voor je verjaardag.
Maar deze trein maak ik voor de zielige kindjes.'

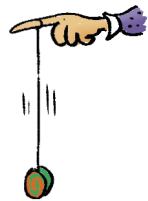
Op school zijn ze ook druk bezig voor het weeshuis.
'Wij kunnen ook zelf leuk speelgoed maken,' zegt juf Soets.

'Met twee doppen van een fles kun je bijvoorbeeld een jojo maken.'

'Wat is een jojo nou weer?' vraagt Teun.

'Dat is heel erg leuk ouderwets speelgoed,' legt juf Soets uit.

Ze laat een jojo zien en doet voor hoe het werkt.
Die jojo heeft ze zelf gemaakt van twee rode doppen.
Op het bord laat ze een tekening zien.
Daarop staat precies wat ze moeten doen om een jojo te maken.
Dan legt ze heel veel gekleurde doppen op haar tafel.

‘Nu mogen jullie het allemaal zelf proberen,’ zegt ze. De klas is er de hele middag druk mee bezig. Aan het eind van de dag hebben ze samen wel dertig jojo’s gemaakt.

‘Ik ben echt ontzettend trots op jullie,’ zegt de juf. ‘Daarom heb ik een leuke verrassing.’

Ze zwaait naar iemand die op de gang staat. De deur gaat open en meneer Zemel komt binnen. ‘Hallo, kinderen!’ zegt hij vrolijk.

‘Ik hoor van de juf dat jullie zo goed helpen met speelgoed maken!’

Hij loopt door de klas en bekijkt alle jojo’s. Nou ja, het is eigenlijk meer huppelen dan lopen. Hij geeft iedereen om de beurt een hand om te bedanken.

Af en toe staat hij stil bij een groepje kinderen. Dan vertelt hij een paar moppen.

Senna ligt steeds dubbel van het lachen.

‘Hij is echt superleuk,’ zegt ze tegen Teun.

‘Is die grap leuk of is meneer Zemel leuk?’ vraagt Teun.

‘Ze zijn natuurlijk allebei leuk,’ zegt Senna.

‘Hij is leuk, omdat hij leuke grappen vertelt. En omdat hij ons leuke dingen laat doen voor het weeshuis.’

Meneer Zemel is een lieve en leuke man.
Hij zamelt spullen in voor zielige kinderen.
Iedereen in het dorp helpt mee.
Oma Ribbel breidt warme dekens.
Meneer Sprokkel maakt houten treinen.
Maar meneer Zemel zegt af en toe iets raars.
Senna, Kaz en Teun krijgen twijfels.
Is meneer Zemel echt zo aardig?
En bestaat dat weeshuis echt?

Senna, Kaz en Teun gaan op onderzoek uit!

Makkelijk & Leuk: voor kinderen
die lezen moeilijk vinden of saai.
De boeken zijn toegankelijk en
dyslexie-vriendelijk. Lezen is wél leuk!

• 9-12 jaar • detective